

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๔๖๐/๒๕๖๔
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๘๔/๒๕๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๐ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง	สืบตำรวจตรี ปัญญา นิลศักดิ์	ผู้ฟ้องคดี
	ผู้บังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ที่ ๑ คณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ที่ ๒	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองนครราชสีมา คดีหมายเลขดำที่ บ. ๖/๒๕๖๑ หมายเลขแดงที่ บ. ๔๔/๒๕๖๔

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้สมัครและสอบคัดเลือกเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ ปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ตามประกาศของกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน และได้รับการบรรจุแต่งตั้งในตำแหน่งผู้บังคับหมู่ กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๑๔ ตามคำสั่งกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ที่ ๓๔๐/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ต่อมา กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนตรวจพบว่า ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะได้รับการบรรจุเป็นข้าราชการตำรวจ ได้เคยกระทำความผิด ข้อมามีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต พกพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต ใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ และทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือตกใจโดยการชู้เชื้อ เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๘ และศาลจังหวัดบุรีรัมย์มีคำพิพากษา คดีหมายเลขดำที่ ๒๖๘/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่ ๒๓๒๕/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๙ คณะอนุกรรมการพิจารณาคุณสมบัติ

/และลักษณะ...

และลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจของกองบัญชาการการศึกษา ตามคำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ๑๘๙/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๘ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ มีมติเป็นเอกฉันท์ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีถือว่าเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี ตามระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยแนวทางและหลักเกณฑ์การพิจารณากรณีเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๕ (๑) (๒) (๓) และขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ ตามมาตรา ๔๘ (๖) และมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ ประกอบกับกฎ ก.ตร. ว่าด้วยคุณสมบัติและมีลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๒ (๒) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ที่ ๓๗๖/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งดังกล่าว เมื่อวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๖๐ และได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๖๐ อุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วมีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ที่ ตช ๐๐๑๒.๓๑/๑๕๕๙ ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๖๐ (ที่ถูกคือ ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๐) ผู้ฟ้องคดีได้ทราบมติดังกล่าว เมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นการจัดทำคำสั่งทางปกครองในขณะที่ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจแล้ว มิได้มีสถานะเป็นพลเรือน จึงเป็นการปรับใช้กฎหมายที่ไม่ถูกต้อง และจากแนวคำพิพากษาศาลปกครอง คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๒/๒๕๕๕ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๖๙/๒๕๕๗ และคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๔๘๒/๒๕๕๖ สรุปได้ว่า ข้อกำหนดเรื่องลักษณะต้องห้ามของบุคคลที่สมัครสอบคัดเลือกเป็นข้าราชการตำรวจ ข้อกำหนดบางประการมีลักษณะที่ไม่อาจจะบอกความชัดเจนตายตัว หรือมีข้อความบางส่วนที่เป็นอวัสัย ดังนั้น ในการปรับใช้กฎหมาย เจ้าหน้าที่จึงต้องใช้ทั้งอำนาจผูกพันหรืออำนาจดุลพินิจในการพิจารณาว่าข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร เป็นไปตามเจตนารมณ์ที่กฎหมายกำหนดหรือไม่อย่างไรก็ตาม แม้เจ้าหน้าที่จะสามารถใช้อำนาจดุลพินิจได้ แต่ก็มีใช้จะใช้อย่างไรก็ได้ ผู้มีอำนาจจะต้องใช้ดุลพินิจอย่างมีเหตุผล อยู่ในขอบเขตของกฎหมาย โดยยึดเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ให้อำนาจเป็นสำคัญ ซึ่งผูกพันต่อผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองที่จะต้องนำแนวคำพิพากษาของศาลปกครองมาปรับใช้กับการจัดทำคำสั่งทางปกครอง เมื่อข้อเท็จจริงเกิดจากการที่นายสมชาย นิลศักดิ์ บิดาของผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้านได้ถูกกลุ่มของนายสุรียนต์ ศรีภูวงศ์ และนางอำไพ ออกมาขับไล่เพื่อให้ลาออกจากการเป็นผู้ใหญ่บ้าน เนื่องจากนางอำไพแพ้การเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านให้แก่บิดาของผู้ฟ้องคดี ทำให้ทั้งสองฝ่ายมีเรื่องบาดหมางกัน บิดาของผู้ฟ้องคดีได้แจ้งความร้องทุกข์ และดำเนินคดีกับนายสุรียนต์ จนกระทั่งนายอำเภอมีกำสั่งให้บิดาของผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง ส่วนที่ผู้ฟ้องคดียอมรับสารภาพในชั้นศาล เนื่องจากถูกเกลี้ยกล่อม แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองก็ไม่ได้

/ใช้ดุลพินิจ...

ใช้ดุลพินิจพิจารณาข้อเท็จจริงเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากคู่กรณีที่มีมือคดี และเป็นผู้เริ่มก่อเหตุไม่เป็นผู้เสียหายโดยนิตินัย มีเจตนาสมรู้ร่วมคิดเพื่อหวังเหตุตามที่ได้วางแผนไว้ เป็นกระบวนการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีการใช้ดุลพินิจพิจารณาข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ และมีการปรับใช้ข้อกฎหมายที่ไม่ถูกต้อง จึงถือเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดทำคำสั่งโดยไม่มีอำนาจ กล่าวคือ ผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน เป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการบรรจุแต่งตั้งผู้ฟ้องคดี ดังนั้น จึงเป็นผู้มีอำนาจให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จัดทำคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งพิพาทโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ นั้น ไม่ถูกต้อง เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องใช้อำนาจตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ ก่อนที่จะมีการบรรจุแต่งตั้งผู้ฟ้องคดี เมื่อมีการบรรจุแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีแล้ว จึงไม่อาจใช้อำนาจตามบทบัญญัติดังกล่าวได้ และการใช้อำนาจตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ก็ขัดกับมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เนื่องจากการจัดทำคำสั่งทางปกครองต้องขึ้นอยู่กับกรอบเงื่อนไขและกรอบระยะเวลาเร่งรัด และระยะเวลาบังคับ เพื่อเร่งรัดการปฏิบัติหน้าที่ราชการและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน เมื่อกรอบเงื่อนไขและระยะเวลากำหนดการบรรจุแต่งตั้งเป็นข้าราชการตำรวจ ดังนั้น การออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงพ้นจากกรอบเงื่อนไขและระยะเวลาแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ที่ ๓๗๖/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ
๒. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๐ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี แจ้งตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ที่ ตช ๐๐๑๒.๓๑/๑๕๕๙ ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๖๐ (ที่ถูกคือ ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๐)

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนได้มีประกาศ กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน เรื่อง รับสมัครและคัดเลือกบุคคลภายนอกผู้มีวุฒิ ประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือเทียบเท่า เพื่อบรรจุเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๘ และมีประกาศ กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน เรื่อง ประกาศรายชื่อผู้ได้รับคัดเลือกเรียงลำดับ และผู้ได้รับคัดเลือกสำรองในการรับสมัครและคัดเลือกบุคคลภายนอก ผู้มีวุฒิประกาศนียบัตร

/ประโยค...

ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือเทียบเท่า เพื่อบรรจุ
 เป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๘ โดยมีรายชื่อผู้ฟ้องคดี
 เป็นผู้ได้รับการคัดเลือก ทั้งนี้ ประกาศดังกล่าวได้ระบุเงื่อนไขในส่วนท้ายว่า “สำหรับการตรวจสอบ
 ประวัติทางคดีอาญา หรือการตรวจสอบหลักฐานเอกสาร รวมทั้งการตรวจสอบคุณสมบัติทั่วไป
 และคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง อยู่ระหว่างการดำเนินการของกองบัญชาการ
 ตำรวจตระเวนชายแดน ซึ่งต้องใช้ความละเอียดรอบคอบในการดำเนินการและเพื่อประโยชน์
 ของผู้ได้รับคัดเลือกส่วนใหญ่ในภาพรวมในการได้รับการบรรจุเป็นข้าราชการตำรวจ
 ชั้นพลตำรวจโดยเร็ว จึงให้ประกาศรายชื่อผู้ได้รับคัดเลือกไปก่อน โดยให้ดำเนินการตรวจสอบ
 ข้อมูลดังกล่าวควบคู่กันไป หากการพิจารณาประวัติทางคดีอาญา หรือได้รับผลการตรวจสอบ
 คุณสมบัติอื่นหรือหลักฐานเอกสารจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของผู้ได้รับคัดเลือก และได้รับ
 คัดเลือกสำรองรายใด ปรากฏภายหลังว่ามีคุณสมบัติทั่วไปหรือคุณสมบัติเฉพาะตำแหน่ง
 ไม่ตรงตามประกาศรับสมัครของกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนฉบับลงวันที่ ๗
 สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการคัดเลือก
 จะถือว่าเป็นผู้ขาดคุณสมบัติและหมดสิทธิในการเข้าสอบครั้งนี้ และหากได้รับการบรรจุ
 เป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ หรือได้รับแต่งตั้งเป็นข้าราชการตำรวจชั้นประทวนในหน่วยงานต่าง ๆ
 ไปแล้ว จะถูกหน่วยงานต้นสังกัดสั่งให้ออกจากราชการต่อไป” ซึ่งหลังจากประกาศสมัคร
 กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนได้ทราบข้อมูลจากการตรวจสอบประวัติคดีอาญา
 ของผู้ฟ้องคดีพบว่า ผู้ฟ้องคดีได้เคยต้องหากติอาญา ข้อหาฆ่าผู้อื่นในความครอบครอง
 โดยไม่ได้รับอนุญาต พกพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต
 ใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ และทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัว
 หรือตกใจโดยการขู่เข็ญ จึงได้รวบรวมเรื่องไว้รอผลคดีถึงที่สุด ต่อมา กองกำกับการ ๒
 กองบังคับการฝึกพิเศษ กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนได้มีหนังสือ ที่ ๐๐๓๐.๖๖๑/๔๙๗
 ลงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๙ แจ้งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กรณีผู้ฟ้องคดีต้องหากติอาญาก่อนได้รับ
 การบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการตำรวจ โดยแนบสำเนาคำพิพากษาศาลจังหวัดบุรีรัมย์
 คดีหมายเลขดำที่ ๒๖๘/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่ ๒๓๒๕/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๙
 ที่พิพากษาว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด
 ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๗ มาตรา ๘ ทวิ วรรคหนึ่ง มาตรา ๗๒
 วรรคหนึ่ง มาตรา ๗๒ ทวิ วรรคสอง ประมวลกฎหมายหมายอาญา มาตรา ๓๗๑ มาตรา ๓๙๑
 และมาตรา ๓๙๒ พิเคราะห์รายงานการสืบเสาะและพินิจผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า แม้ผู้ฟ้องคดี
 จะมีและพกพาอาวุธปืน ซึ่งเป็นอาวุธร้ายแรงและไปทำร้ายผู้เสียหาย แต่ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บ
 เพียงเล็กน้อย ไม่ต้องเข้ารับการรักษาจากแพทย์แต่อย่างใด และผู้ฟ้องคดีได้วางเงินต่อศาล

/เป็นจำนวน...

เป็นจำนวน ๕,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้เสียหายแล้ว ประกอบกับผู้ฟ้องคดีอายุยังน้อยและปัจจุบัน
 รัฐบาลการตำรวจและไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน เห็นสมควรให้โอกาสผู้ฟ้องคดีสักครั้ง
 จึงให้รอกการกำหนดโทษไว้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ มีกำหนด ๑ ปี จากนั้น
 คณะอนุกรรมการพิจารณาคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ
 กรณีไม่เป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องศีลธรรมอันดีได้พิจารณาการกระทำของผู้ฟ้องคดี
 แล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นบุคคลที่มีความประพฤติเสื่อมเสียและบกพร่องในศีลธรรมอันดี
 ไม่เหมาะสมกับการเป็นข้าราชการตำรวจ ทั้งกรณีดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่
 อ. ๗๕๗/๒๕๕๒ หมายเลขแดงที่ อ. ๙๐๕/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๕ ได้มีคำวินิจฉัย
 กรณีผู้ฟ้องคดีในคดีดังกล่าวถูกดำเนินคดีอาญา ข้อหาใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนไว้ในครอบครอง
 โดยไม่ได้รับอนุญาต และพกพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่
 เหตุอันควร ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราชพิพากษาจำคุก ๙ เดือน ปรับ ๗,๐๐๐ บาท โทษจำคุก
 ให้รอกการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี โดยให้คุมประพฤติมีกำหนด ๑ ปี ว่า ตามข้อหาและพฤติการณ์
 ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดชัดแจ้งแล้ว โดยไม่ต้องมีการใช้อาวุธปืนยิงผู้ใด ซึ่งวิญญูชนทั่วไป
 ไม่พึงปฏิบัติตามพฤติการณ์ดังกล่าว แม้จะไม่ได้ใช้ปืนยิงผู้ใดก็ตาม และคดีหมายเลขดำที่
 อ. ๙๖/๒๕๕๒ หมายเลขแดงที่ อ. ๔๘๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๖ ศาลปกครองสูงสุด
 ได้วินิจฉัยกรณีที่บุคคลกระทำความผิดอาญาข้อหาใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในความครอบครอง
 โดยไม่ได้รับอนุญาต และพกพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต
 แม้จะไม่ต้องรับโทษทางอาญา แต่ก็แสดงให้เห็นว่า ผู้กระทำความผิดดังกล่าวดำเนินชีวิตที่มีลักษณะ
 เป็นอันตรายต่อตนเองและบุคคลอื่น ซึ่งวิญญูชนทั่วไปที่ประพฤติดนในกรอบของกฎหมาย
 และศีลธรรมย่อมไม่มีความประพฤติเช่นนั้น จึงเห็นว่า การกระทำความผิดอาญาดังกล่าวถือว่า
 มีประวัติที่มีความประพฤติเสื่อมเสีย ประกอบกับการสอบแข่งขันเข้าเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ
 เป็นตำแหน่งที่รักษาความสงบเรียบร้อยแก่บ้านเมืองและประชาชน บุคคลที่มีประวัติความประพฤติ
 เสื่อมเสียดังกล่าว ย่อมไม่เหมาะที่จะปฏิบัติหน้าที่นี้ คณะอนุกรรมการฯ จึงได้ส่งเรื่องให้
 กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีขาดคุณสมบัติและมีลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ
 ตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๔๘ (๖) ประกอบกฎ ก.ตร. ว่าด้วย
 คุณสมบัติและมีลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๒ (๒) จึงมีคำสั่ง
 กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ที่ ๓๗๖/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙
 ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้ว
 ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบว่า อ.ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๖๐ พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีดังกล่าว

/ยังไม่มี...

ยังไม่มีโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีทราบข้อเท็จจริงเพื่อนำพยานเข้าสืบหักล้างแก้ข้อกล่าวหา จึงมีมติให้เลขานุการ อ.ก.ตร. ส่งเรื่องคืนให้กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง และให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตนตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อดำเนินการเสร็จแล้วให้พิจารณาอีกครั้งว่า ประสงค์จะให้ผลเป็นไปตามคำสั่งที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการหรือไม่ หากประสงค์ ให้บันทึกข้อเท็จจริงและความประสงค์ของตนไว้หรือแนบมากับคำสั่งดังกล่าว และมีหนังสือ แจ้งผู้ฟ้องคดีทราบ ตามมาตรา ๔๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว กองบังคับการ ตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ได้ดำเนินการตามมติคณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจ เกี่ยวกับอุทธรณ์แล้ว โดยคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้แจ้งบันทึกการแจ้งเรื่องที่ถูกล่ามทา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ฉบับลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว และเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานแก้ข้อกล่าวหาแล้ว และกองบังคับการ ตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ พิจารณาแล้วยืนยันตามคำสั่งเดิมว่า ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การตรวจสอบคุณสมบัติทั่วไปและคุณสมบัติเฉพาะ สำหรับตำแหน่งต้องดำเนินการตามกระบวนการให้แล้วเสร็จก่อนที่จะบรรจุแต่งตั้ง ตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยอ้างว่าผู้ฟ้องคดีเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติต้องห้าม กรณีเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดีตั้งแต่ก่อนได้รับการบรรจุแต่งตั้ง จึงเป็นการมีคำสั่งเมื่อล่วงพ้นจากกรอบเงื่อนไขและระยะเวลาในการพิจารณาคุณสมบัติแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย สร้างภาระเกินสมควร นั้น ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดอาญาเมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นการกระทำก่อนการรับสมัครเข้าเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจและรับราชการตำรวจ จึงเป็นการพิจารณาคุณสมบัติตามหลักเกณฑ์การเข้าเป็นข้าราชการ ตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ แต่เนื่องจากขณะนั้นยังอยู่ในระหว่างการดำเนินคดีอาญา ซึ่งไม่แน่ชัดว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดจริงตามที่ถูกแจ้งข้อหาหรือไม่ และเพื่อประโยชน์ของผู้ฟ้องคดีเอง กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนซึ่งเป็นหน่วยรับสมัคร ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะหน่วยงานต้นสังกัดเห็นควร รอผลคดีให้ถึงที่สุดเสียก่อน ซึ่งเมื่อผลคดีถึงที่สุดแล้วจึงพิจารณาคุณสมบัติของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้เพิกเฉยหรือละเลยแต่อย่างใด และการใช้ดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้ดำเนินการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง

/โดยให้ผู้ฟ้องคดี...

โดยให้ผู้ฟ้องคดีและพยานให้ถ้อยคำแสดงพยานหลักฐาน เมื่อได้พิจารณาแล้วเห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีแม้เป็นการกระทำด้วยประสงค์จะป้องกันบิดาของตน แต่การพกพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต และเข้าทำร้ายร่างกายคู่กรณีไม่ถึงกับเป็นเหตุ ให้ได้รับอันตรายแก่กายและจิตใจ นั้น เป็นความผิดตามที่ศาลจังหวัดบุรีรัมย์ได้มีคำพิพากษา ทั้งในกรณีนี้ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาในความผิดลักษณะดังกล่าวมาแล้วจำนวน ๒ คดี คือ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๙๐๕/๒๕๕๕ และคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๔๘๒/๒๕๕๖ และการที่ศาล รอกการกำหนดโทษ แม้ไม่มีการรับโทษทางอาญา แต่ก็แสดงให้เห็นว่าผู้กระทำผิดดำเนินชีวิต ในลักษณะที่อาจเป็นอันตรายต่อตนเองและบุคคลอื่น ถือได้ว่าผู้กระทำผิดมีความประพฤติ เสื่อมเสียแล้ว

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบอยู่แล้วว่าผู้ฟ้องคดีต้องหากดีอาญา แต่ยังไม่แจ้งตั้งให้เข้ารับราชการตำรวจ นั้น ประกาศรับสมัครของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ข้อ ๘.๔ ได้ระบุเงื่อนไข เกี่ยวกับการบรรจุแต่งตั้งแล้ว ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มี ความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี และขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม ของการเป็นข้าราชการตำรวจ ตามมาตรา ๔๘ (๖) และมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ กรณีจึงเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบ ข้อบังคับ อำนาจหน้าที่โดยชอบแล้ว ขอให้ศาลพิพากษายกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งกองบังคับการตำรวจ ตระเวนชายแดน ภาค ๑ ที่ ๓๗๖/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๖๐ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการ ข้าราชการตำรวจได้รับหนังสืออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในวันเดียวกัน คณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจ เกี่ยวกับอุทธรณ์ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๖๐ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีถูกสั่งให้ออกจากราชการ เนื่องจากคณะอนุกรรมการพิจารณา คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจของกองบัญชาการตำรวจศึกษาพิจารณา แล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี และขาดคุณสมบัติ หรือมีลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ ตามมาตรา ๔๘ (๖) และมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับกฎ ก.ตร. ว่าด้วยคุณสมบัติ และลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๒ (๒) เนื่องจากเคยกระทำ ความผิดอาญา ข้อหาถืออาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต พกพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต ใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตราย แก่กายหรือจิตใจ และทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือตกใจโดยการขู่ข่มขู่ และศาลจังหวัดบุรีรัมย์ ได้มีคำพิพากษาว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด

/ดอกไม้เพลิง...

ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๗ มาตรา ๘ ทวิ วรรคหนึ่ง มาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง มาตรา ๗๒ ทวิ วรรคสอง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๗๑ มาตรา ๓๙๑ มาตรา ๓๙๒ ซึ่งตามประกาศดังกล่าวจะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการ แต่ปรากฏว่ายังไม่มีโอกาสให้ผู้ฟ้องคดี ทราบข้อเท็จจริงเพื่อนำพยานหลักฐานเข้าสืบหักล้างแก้ข้อกล่าวหา แม้การสั่งให้ข้าราชการตำรวจ ออกจากราชการ ตามมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ จะเป็นการสั่ง ให้ข้าราชการตำรวจต้องออกจากราชการเพราะขาดคุณสมบัติ หรือมีลักษณะต้องห้าม หรือขาดคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งตั้งแต่ก่อนได้รับการบรรจุ หากแต่กระบวนการสั่ง ให้ข้าราชการตำรวจออกจากราชการไม่ได้กำหนดแนวทางหรือหลักเกณฑ์ไว้เป็นการเฉพาะ จึงต้องนำพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาใช้ ซึ่งมาตรา ๓๐ บัญญัติว่า ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองอาจกระทบสิทธิของคู่กรณี เจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาส ได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน แต่จากการตรวจสอบ สำนวนอุทธรณ์ในเรื่องนี้ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ได้พิจารณาเรื่องนี้ โดยดำเนินการตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น เพื่อให้ การพิจารณาอุทธรณ์เรื่องนี้เป็นไปอย่างรอบคอบ เป็นธรรม และเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง ก่อนกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์เสร็จสิ้นตามมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง (๓) วรรคสอง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน อนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ จึงมีมติให้กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง และให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดง พยานหลักฐานของตน ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว กองบังคับการ ตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ได้ดำเนินการตามมติอนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ เกี่ยวกับการอุทธรณ์แล้ว โดยคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงได้แจ้งบันทึกการแจ้ง เรื่องที่ถูกกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ฉบับลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานแก้ข้อกล่าวหาแล้ว ปรากฏตามบันทึกถ้อยคำแก้ข้อกล่าวหา ฉบับลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๐ และกองบังคับการ ตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ พิจารณาแล้วมีความประสงค์ยืนยันตามคำสั่งเดิมว่า ให้ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว จึงเป็นการดำเนินการแก้ไขข้อบกพร่อง ก่อนการพิจารณาอุทธรณ์จะเสร็จสิ้น การดำเนินการจึงชอบแล้ว

ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีเคยต้องหาคดีอาญา ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสีย หรือบกพร่องในศีลธรรมอันดีหรือไม่ นั้น คณะอนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ เกี่ยวกับการอุทธรณ์ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีทำนองเดียวกันนี้ มีแนวคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๔๘๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๑

/มิถุนายน...

มิถุนายน ๒๕๕๖ ได้วินิจฉัยกรณีผู้ฟ้องคดีในคดีดังกล่าวเคยถูกดำเนินคดีอาญาข้อหาฆ่าผู้อื่น
และเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และพกพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน
หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุอันสมควร ผลการดำเนินคดีพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการ
สั่งฟ้อง และศาลจังหวัดสมุทรปราการ แผนกคดีเยาวชนและครอบครัว มีคำพิพากษา
ให้รอการกำหนดโทษ ๒ ปี และคุมประพฤติ ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่บุคคล
กระทำความผิดอาญา ข้อหาฆ่าผู้อื่นและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต
และพกพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุอันสมควร แม้จะไม่ได้
รับโทษทางอาญา แต่ก็แสดงให้เห็นว่าผู้กระทำความผิดดังกล่าวดำเนินชีวิตในลักษณะที่อาจเป็นอันตราย
ต่อตนเองและบุคคลอื่น ซึ่งวิญญูชนทั่วไปที่ประพฤติดนในกรอบของกฎหมายและศีลธรรม
ย่อมไม่มีความประพฤติเช่นนั้น จึงเห็นว่าการกระทำความผิดอาญาดังกล่าวถือได้ว่ามีประวัติ
ที่มีความประพฤติเสื่อมเสีย ประกอบกับการสอบแข่งขันเข้าเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ
เป็นตำแหน่งที่มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยแก่บ้านเมืองและประชาชน บุคคลที่มีประวัติ
ความประพฤติเสื่อมเสียย่อมไม่เหมาะที่จะปฏิบัติหน้าที่ ดังนั้น จึงถือว่าผู้ฟ้องคดี
เป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี กรณีจึงเห็นว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ขาดคุณสมบัติ
ในการรับราชการเป็นข้าราชการตำรวจ กรณีเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี
ตามมาตรา ๔๘ (๖) และมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗
และกฎ ก.ตร. ว่าด้วยคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๔๗
ข้อ ๒ วรรคหนึ่ง (๒) ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการถูกต้องเหมาะสมแล้ว
อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๐๕ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗
ประกอบกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงมีมติยกอุทธรณ์
และตอบรับทราบรายงานการสั่งให้ออกจากราชการ จากนั้น เลขานุการคณะกรรมการ
ข้าราชการตำรวจ ได้มีหนังสือ ที่ ดช ๐๐๑๒.๓๑/๑๕๔๙ ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๖๐ (ที่ถูกต้อง
คือ ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๐) แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ จึงเห็นได้ว่า
คณะกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจฯ ได้ดำเนินการและใช้ดุลพินิจถูกต้องตาม
ข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ด้วยความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว ขอให้ศาลพิพากษายกฟ้อง

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกองบังคับการ
ตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ที่ ๓๗๖/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดี
ออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ในการประชุม
ครั้งที่ ๑๖/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๐ มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำ
โดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้สมัครเข้ารับการคัดเลือก
เพื่อบรรจุเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ ตามประกาศกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน

/เรื่อง รับสมัคร...

เรื่อง รับสมัครและคัดเลือกบุคคลภายนอกผู้มีวุฒิประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือเทียบเท่า เพื่อบรรจุเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๘ โดยข้อ ๒ ของประกาศดังกล่าว กำหนดว่า คุณสมบัติทั่วไป และคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งของผู้ที่จะได้รับการบรรจุและแต่งตั้ง... ๒.๕ มีคุณสมบัติทั่วไป และไม่มีลักษณะต้องห้ามตามผนวก ก. และผนวก ข. ท้ายประกาศนี้... ซึ่งภาคผนวก ก. กำหนดว่า ผู้สมัครสอบที่จะได้รับการบรรจุและแต่งตั้งต้องมีคุณสมบัติทั่วไปและไม่มีลักษณะต้องห้าม ตามที่กำหนด ดังนี้... ๖. ไม่เป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี ข้อ ๘ กำหนดว่า เงื่อนไขการบรรจุและแต่งตั้ง... ๘.๔ การดำเนินการตรวจสอบเอกสารหลักฐาน คุณสมบัติ... ต้องใช้ระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๘๐ วัน แต่เพื่อสิทธิประโยชน์ของผู้สอบได้ในภาพรวม ในการได้เข้ารับราชการตำรวจโดยเร็ว จึงกำหนดให้ดำเนินการตรวจสอบหลักฐานเอกสาร คุณสมบัติอื่นที่เกี่ยวข้องควบคู่ไปกับการบรรจุและแต่งตั้งเข้ารับราชการตำรวจ แล้วแต่กรณี และหากปรากฏภายหลังว่า ผู้ได้รับคัดเลือกรายใดมีคุณสมบัติทั่วไปหรือคุณสมบัติเฉพาะ สำหรับตำแหน่ง หรือการตรวจสอบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประวัติทางคดีอาญาและพิจารณา เกี่ยวกับการเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดีว่าเป็นผู้ไม่เหมาะสม เข้ารับราชการตำรวจหรือกรณีอื่นใดไม่ครบถ้วนตรงตามประกาศรับสมัครหรือไม่ถูกต้อง ตามกฎ ระเบียบ หรือข้อบังคับที่กำหนด จะถือว่าเป็นผู้ขาดคุณสมบัติและหมดสิทธิ ในการคัดเลือกครั้งนี้ และหากได้รับการบรรจุเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ หรือได้รับแต่งตั้งไปแล้ว จะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการโดยต้นสังกัด กรณีจึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดียอมรับเงื่อนไข ตามประกาศดังกล่าว ต่อมา ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ผ่านการคัดเลือกตามประกาศกองบัญชาการตำรวจ ตระเวนชายแดน เรื่อง ประกาศรายชื่อผู้ได้รับคัดเลือกเรียงตามลำดับ หรือผู้ได้รับคัดเลือกสำรอง ในการรับสมัครและคัดเลือกบุคคลภายนอก ผู้มีวุฒิประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือเทียบเท่า เพื่อบรรจุเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๘ โดยประกาศฉบับดังกล่าวได้กำหนดเงื่อนไขในส่วนท้ายว่า สำหรับการตรวจสอบประวัติทางคดีอาญา หรือการตรวจสอบหลักฐานเอกสาร รวมทั้ง การตรวจสอบคุณสมบัติทั่วไปและคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง อยู่ระหว่างการดำเนินการ ของกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ซึ่งต้องใช้ความละเอียดรอบคอบในการดำเนินการ และเพื่อประโยชน์ของผู้ได้รับคัดเลือกส่วนใหญ่ในภาพรวมในการได้รับการบรรจุเป็นข้าราชการตำรวจ ชั้นพลตำรวจโดยเร็ว จึงให้ประกาศรายชื่อผู้ได้รับคัดเลือกไปก่อน โดยให้ดำเนินการตรวจสอบ ข้อมูลดังกล่าวข้างต้นควบคู่กันไป หากการพิจารณาประวัติทางคดีอาญา หรือได้รับผล การตรวจสอบคุณสมบัติอื่น หรือหลักฐานเอกสารจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของผู้ได้รับเลือก และได้รับคัดเลือกสำรองรายใด ปรากฏภายหลังว่ามีคุณสมบัติทั่วไปหรือคุณสมบัติเฉพาะ

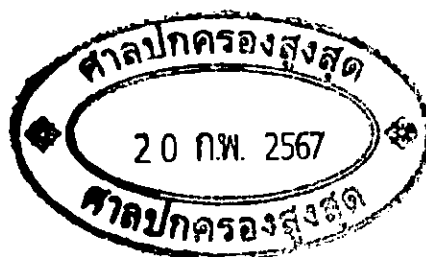
/สำหรับตำแหน่ง...

สำหรับตำแหน่งไม่ตรงตามประกาศรับสมัครของกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ฉบับลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๘ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการคัดเลือก จะถือว่าเป็นผู้ขาดคุณสมบัติและหมดสิทธิในการเข้าสอบครั้งนี้ และหากได้รับการบรรจุเป็นนายสิบตำรวจ หรือได้รับแต่งตั้งเป็นข้าราชการตำรวจชั้นประทวนในหน่วยงานต่างๆ ไปแล้ว จะถูกหน่วยงานต้นสังกัดสั่งให้ออกจากราชการต่อไป กรณีเห็นได้ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีผ่านการคัดเลือกตามประกาศฉบับดังกล่าวถือเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่เป็นคำสั่งทางปกครองที่มีเงื่อนไขเกี่ยวกับการตรวจสอบประวัติทางคดีอาญา เพื่อให้ได้บุคคลที่ไม่มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี โดยมีข้อสงวนสิทธิที่จะยกเลิกคำสั่งบรรจุแต่งตั้งด้วยการให้ออกจากราชการ ตามมาตรา ๓๙ วรรคสอง (๓) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บทบัญญัติดังกล่าวจึงมิใช่กรอบระยะเวลาหรือเงื่อนไขที่จะต้องทำก่อนบรรจุแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ฟ้องคดีเข้าใจ ดังนั้น แม้จะมีการบรรจุแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ แล้ว หน่วยงานต้นสังกัดของผู้ฟ้องคดีจึงมีอำนาจพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการได้ตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ และเมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะได้รับการบรรจุแต่งตั้งเข้ารับราชการตำรวจชั้นประทวน สังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดน ที่ ๑๔ กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ตามคำสั่งกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ที่ ๓๔๐/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่า กระทำความผิดอาญาตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธ พ.ศ. ๒๔๙๐ ต่อมาศาลจังหวัดบุรีรัมย์ได้มีคำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๖๘/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่ ๒๓๒๕/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ว่า เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๘ เวลากลางวัน ผู้ฟ้องคดีมีอาวุธปืนสั้น ๑ กระบอก ซึ่งสามารถใช้อิงทำอันตรายแก่ชีวิต โดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ และได้พาอาวุธปืนติดตัวไปตามถนนสาธารณะในหมู่บ้าน และทางสาธารณะ โดยไม่มีเหตุสมควรและไม่ได้รับอนุญาต อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย และผู้ฟ้องคดีใช้กำลังทำร้ายร่างกายนายสุริยนต์ ศรีภูวงศ์ ผู้เสียหาย โดยใช้เท้าถีบที่ใบหน้าผู้เสียหาย จำนวน ๑ ครั้ง แล้วใช้อาวุธปืนจ่อที่ศีรษะของผู้เสียหาย และพูดว่า “หรือมึงจะเอาเดี๋ยวนี” จนทำให้ผู้เสียหายเกิดความกลัว และความตกใจจากการชู่เข็ญดังกล่าว เหตุเกิดที่ตำบลแสงพัน อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ จำเลย (ผู้ฟ้องคดี) รับสารภาพ พิพากษาว่าจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) มีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๗ มาตรา ๘ ทวิ วรรคหนึ่ง มาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง มาตรา ๗๒ ทวิ วรรคสอง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๗๑ มาตรา ๓๙๑ และมาตรา ๓๙๒

/พิเคราะห์...

พิเคราะห์รายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) แล้วเห็นว่า แม้จำเลย (ผู้ฟ้องคดี) จะมีและพกพาอาวุธปืน ซึ่งเป็นอาวุธร้ายแรงและไปทำร้ายผู้เสียหาย แต่ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อยไม่ต้องเข้ารับการรักษาจากแพทย์แต่อย่างใด และจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) ได้วางเงินต่อศาลเป็นจำนวน ๕,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้เสียหายแล้ว ประกอบกับจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) อายุยังน้อย และปัจจุบันรับราชการตำรวจและไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน เห็นสมควรให้โอกาสจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) สักครั้ง จึงให้รอการกำหนดโทษไว้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ มีกำหนด ๑ ปี จากคำพิพากษาศาลจังหวัดบุรีรัมย์ดังกล่าวเห็นได้ว่า ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า มีการรุมทำร้ายบิดาและมารดาของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงเข้าไปช่วยเหลือบิดาและมารดาของผู้ฟ้องคดี สอดคล้องกับที่พันตำรวจโท ยุทธนา หาญมานพ พนักงานสอบสวนให้ถ้อยคำต่ออนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ว่า เหตุการณ์ดังกล่าวมีเพียงผู้ฟ้องคดีกับผู้เสียหาย ไม่มีการรุมทำร้ายตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่ได้โต้แย้งข้อเท็จจริงดังกล่าว กรณีจึงเชื่อได้ว่าเหตุการณ์ดังกล่าวไม่ใช่เหตุการณ์ในขณะที่บิดาและมารดาของผู้ฟ้องคดีถูกรุมทำร้ายตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง และไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้อ้างต่อศาลจังหวัดบุรีรัมย์ว่า ได้กระทำไปเพื่อป้องกันบิดาและมารดาของผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๖๘ แห่งประมวลกฎหมายอาญา การที่ผู้ฟ้องคดีนำอาวุธปืนติดตัวไปตามถนนสาธารณะในหมู่บ้าน และใช้กำลังทำร้ายร่างกายนายสุริยนต์ โดยการใช้เท้าถีบที่ใบหน้า และใช้อาวุธปืนจ่อที่ศีรษะของนายสุริยนต์ แล้วพูดขู่เชิญผู้เสียหายว่า “หรือมึงจะเอาเดี๋ยวนี” ย่อมเป็นพฤติการณ์การกระทำที่ไม่ต่างกับกลุ่มคนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ารุมทำร้ายบิดาและมารดาของผู้ฟ้องคดีเมื่อในขณะเกิดเหตุผู้ฟ้องคดีมีอายุ ๒๐ ปีบริบูรณ์ ถือได้ว่าเป็นผู้บรรลุนิติภาวะแล้ว ควรต้องรู้จักผิดชอบชั่วดี ยับยั้งชั่งใจ พฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว วิญญูชนทั่วไปที่ประพฤตินั้นในกรอบของกฎหมายและศีลธรรมย่อมไม่มีความประพฤตินั้น จึงเห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ประพฤดิเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี ตามนัยข้อ ๒ วรรคหนึ่ง (๒) ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับการสอบแข่งขันเข้าเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจเป็นตำแหน่งที่มีหน้าที่ในการรักษาความสงบเรียบร้อยแก่บ้านเมืองและประชาชน บุคคลที่มีประวัติความประพฤดิเสื่อมเสียดังกล่าว ย่อมไม่เหมาะสมที่จะปฏิบัติหน้าที่นี้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาข้อเท็จจริงกรณีผู้ฟ้องคดีดังกล่าวแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีความประพฤดิเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี จึงขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ ถือเป็นการใช้ดุลพินิจอย่างมีเหตุผลอยู่ในขอบเขตของกฎหมายโดยยึดเจตนารมณ์ของกฎหมายแล้ว เมื่อคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีผ่านการคัดเลือกเป็นคำสั่งทางปกครองที่มีเงื่อนไขด้วยการสงวนสิทธิให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการได้ หากผู้ฟ้องคดีขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามประกาศ เรื่อง รับสมัครและคัดเลือก

/บุคคลภายนอก...

บุคคลภายนอกผู้มีวุฒิประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือเทียบเท่า เพื่อบรรจุเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาหน่วยงานต้นสังกัดของผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการสั่งให้ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการได้ ตามนัยมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มิใช่ผู้บัญชาการ ตำรวจตระเวนชายแดน ซึ่งเป็นผู้บรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดี ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ที่ ๓๗๖/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ ในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๐ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว และเมื่อวินิจฉัยดังนี้แล้วจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย ข้ออ้างอื่นของผู้ฟ้องคดีอีก เพราะไม่ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป และพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า เมื่อพิจารณาเหตุผลและความจำเป็นที่เหมาะสมในการจัดทำ คำสั่งทางปกครอง และเพื่อให้สอดคล้องกับการรับประกันมาตรฐานตามหลักความเป็นพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ตามมาตรา ๓๗ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ถือเป็นคำสั่งทางปกครองที่จะต้องทำเป็นหนังสือและต้องจัดให้มีเหตุผลไว้ด้วย และเหตุผลนั้น อย่างน้อยต้องประกอบด้วย (๑) กระบวนการแสวงหาข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญแห่งประเด็น พิพาทแห่งคดีของคณะกรรมการสอบสวนและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยจะต้องกระทำการ ตามที่กฎหมายภายในหน่วยงานบัญญัติไว้ และต้องให้ได้มาตรฐานขั้นต่ำไม่ต่ำกว่าพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดไว้ (๒) การตีความข้อกฎหมายที่อ้างอิง ที่จะนำมาปรับใช้กับข้อเท็จจริงจะต้องตีความให้ถูกต้อง และ (๓) ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุน ในการใช้ดุลพินิจความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตั้งข้อสงวนสิทธิ ในการยกเลิกคำสั่งทางปกครอง โดยกำหนดเงื่อนไขไว้ตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ หลังจากที่มีคำสั่งทางปกครองแล้วจึงต้องถือว่า คำสั่งทางปกครองที่มีการกำหนดเงื่อนไขดังกล่าวเป็นคำสั่งใหม่แทนคำสั่งทางปกครองเดิม ที่ได้ออกไปแล้ว กล่าวคือ คำสั่งแรก คือ คำสั่งทางปกครองกรณีเป็นผู้ที่บกพร่องในศีลธรรมอันดี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตั้งข้อสงวนสิทธิที่จะยกเลิกหรือเพิกถอน คำสั่งนั้นได้ถูกยกเลิกไป โดยผลของการตั้งเงื่อนไขภายในข้อสงวนสิทธิ เมื่อผลคดีทางอาญาได้มีคำพิพากษาในขณะที่ ผู้ฟ้องคดีได้รับการบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการตำรวจแล้ว ผลทางคดีอาญา ศาลได้กำหนดโทษ เป็นให้รอการลงโทษ ดังนั้น หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามข้อสงวนสิทธิ จะต้องมีการออกคำสั่งทางปกครองครั้งที่สอง คือ คำสั่งให้ออกจากราชการ เพราะถูกคำพิพากษา คดีอาญาและได้รับการรอการลงโทษ ซึ่งจะต้องมีการดำเนินการตาม ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติ

/ตำรวจแห่งชาติ...

ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ และเนื่องจากคำสั่งให้ออกจากราชการเป็นคำสั่งทางปกครอง ดังนั้น กระบวนการจัดทำคำสั่งทางปกครองจะต้องมีการดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นอกจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่ได้ให้ความเป็นธรรม ไม่ดำเนินการตามรูปแบบขั้นตอนตามที่กฎหมายกำหนด และไม่ให้ผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับรวบรัดดำเนินการจัดทำคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงถือได้ว่าเป็นการจัดทำคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่เป็นไปตามรูปแบบขั้นตอนอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ให้ผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิโต้แย้งหรือต่อสู้อย่างเป็นธรรม ทั้งนี้ ในการจัดทำคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลปกครองสูงสุดได้เคยมีคำพิพากษาที่มีลักษณะคล้ายกับคดีของผู้ฟ้องคดี คือ คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๘๖/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่ อบ. ๑๔๗/๒๕๖๓ กรณีที่ผู้ฟ้องคดีในคดีดังกล่าวเคยกระทำความผิดในคดีอาญา โดยมียาเสพติดให้โทษประเภท ๕ (พืชกระท่อม) ไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ขณะผู้ฟ้องคดีมีอายุ ๒๕ ปี ตามคำพิพากษาคดีอาญา ศาลแขวงนครศรีธรรมราช คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๑๒/๒๕๕๒ หมายเลขแดงที่ ๑๖๓๘/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๒ ซึ่งศาลได้กำหนดหลักการสำคัญว่า จะต้องมีการรับฟังข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย อันเป็นสาระสำคัญ และการพิจารณาใช้ดุลพินิจ ในการให้ออกจากราชการเป็นสำคัญ ซึ่งกระบวนการแสวงหาข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ แห่งประเด็นพิพาทแห่งคดีของคณะกรรมการสอบสวนและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจะต้องกระทำการตามที่กฎหมายภายในหน่วยงานบัญญัติไว้ ไม่ได้เป็นไปตามมาตรฐานขั้นต่ำที่พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดไว้ ซึ่งในกรณีของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ดำเนินการจัดทำสำนวนการให้ออกจากราชการ ไม่ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดียื่นข้อเท็จจริง และนำข้อมูลแนวคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดมาโต้แย้งดุลพินิจในการจัดทำคำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งในกรณีของผู้ฟ้องคดีข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ คือ ผู้ฟ้องคดีต้องการเข้าไปช่วยเหลือบิดาและมารดาที่ถูกกลุ่มคนร้ายรุมทำร้ายจากการประทุษร้าย อันละเมิดต่อกฎหมายและเป็นภัยอันตรายที่ใกล้จะถึง อันเป็นหน้าที่ของบุตรที่จะต้องช่วยเหลือตามความจำเป็นอันสมควรแก่เหตุและผล และเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีก็ถูกกลุ่มชายฉกรรจ์ดังกล่าวรุมทำร้ายร่างกายเช่นกัน ผู้ฟ้องคดีจึงได้วิ่งกลับบ้านพักเพื่อไปเอาอาวุธปืนของบิดาเพียงเพื่อจะมาขู่ไม่ให้นักกลุ่มชายฉกรรจ์ทำร้ายบิดาและมารดาของผู้ฟ้องคดีเท่านั้น มิได้คิดทำร้ายหรือยิงผู้ใด และเป็นเพียงเพื่อป้องกันตัว และช่วยบิดาและมารดาของผู้ฟ้องคดีให้มีความปลอดภัยจากภัยประทุษร้ายที่เกิดขึ้นโดยผิดกฎหมายจากการถูกกักขังหน่วงเหนี่ยว ตามมาตรา ๒๐๙ และมาตรา ๓๑๐ แห่งประมวลกฎหมายอาญา โดยจะต้องพิจารณาความเห็นของผู้พิพากษาตามคำพิพากษาในคดีอาญาประกอบด้วย ซึ่งเป็น

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจะต้องนำมาพิจารณาประกอบ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองก็ไม่ได้พิจารณาประเด็นดังกล่าวแต่อย่างใด ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๔๘ นั้น กฎหมายกำหนดให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๗๒ สั่งให้ออกจากราชการแต่ในกรณีของผู้ฟ้องคดี ผู้ที่บรรจุแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้เข้ารับราชการตำรวจอยู่ในอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๗๒ คือ ผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ดังนั้น การสั่งให้ออกจากราชการย่อมเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการ คำสั่งให้ออกจากราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง และคืนสิทธิอันพึงได้พึงมีแก่ผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแก้อุทธรณ์ว่า ในการตั้งข้อสงวนสิทธิตามประกาศกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน เรื่อง รับสมัครและคัดเลือกบุคคลภายนอกผู้มีวุฒิประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือเทียบเท่า เพื่อบรรจุเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๘ นั้น วัตถุประสงค์ก็เพื่อให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายบัญญัติ โดยกำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจไว้โดยชัดแจ้ง กล่าวคือ พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๔๘ บัญญัติว่า “ผู้ที่ จะได้รับการบรรจุเข้ารับราชการเป็นข้าราชการตำรวจต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้... (๖) มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามอื่นตามที่กำหนดในกฎ ก.ตร.” และกฎ ก.ตร. ว่าด้วยคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๒ กำหนดว่า “การบรรจุบุคคลเข้ารับราชการเป็นข้าราชการตำรวจ ผู้ที่จะได้รับการบรรจุ นอกจากต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๔๘ (๑) ถึง (๕) แล้ว จะต้องมีความประพฤติดีและมีลักษณะต้องห้ามอื่นตามที่กำหนดในกฎ ก.ตร. (๖) ดังต่อไปนี้ (๑)... (๒) ไม่เป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี...” ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีตกเป็นผู้ขาดคุณสมบัติของการเป็นข้าราชการตำรวจ โดยเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี เนื่องจากต้องหาคดีอาญา ในข้อหาหนีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต พกอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต ใช้กำลังทำร้ายผู้อื่น โดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ และทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือตกใจ โดยการขู่ข่มขู่ ซึ่งศาลจังหวัดบุรีรัมย์ได้มีคำพิพากษา คดีหมายเลขแดงที่ ๒๓๒๕/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๙ โดยพิพากษาว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๗ มาตรา ๘ ทวิ วรรคหนึ่ง มาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง มาตรา ๗๒ ทวิ วรรคสอง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๗๑ มาตรา ๓๗๑

/และมาตรา...

และมาตรา ๓๙๒ ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อยไม่ต้องเข้ารับการรักษาจากแพทย์ และผู้ฟ้องคดีได้วางเงินต่อศาลจำนวน ๕,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้เสียหาย อันแสดงถึงการสำนึก ในการกระทำความผิดและประสงค์จะเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้เสียหายแล้ว ประกอบกับ ผู้ฟ้องคดีอายุยังน้อยและปัจจุบันรับราชการตำรวจ และไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน เห็นสมควร ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีสักครั้ง จึงให้รอการกำหนดโทษไว้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ มีกำหนด ๑ ปี การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการดำเนินการตามที่กฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกำหนดไว้แล้ว กรณีจึงมีเหตุผล และความจำเป็นเหมาะสมในการจัดทำคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ซึ่งเป็นคำสั่ง ที่ชอบด้วยกฎหมายตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดไว้

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับรวบรัดดำเนินการจัดทำคำสั่ง ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงถือได้ว่าเป็นการจัดทำคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่เป็นไปตามรูปแบบขั้นตอน อันเป็นสาระสำคัญ ไม่ให้ผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิโต้แย้งต่อสู้อย่างเป็นธรรม และมีแนวคำพิพากษา ของศาลปกครองสูงสุดในกรณีเดียวกันกับผู้ฟ้องคดี นั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ ตามคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ที่ ๓๗๖/๒๕๕๙ เรื่อง ให้ข้าราชการตำรวจออกจากราชการ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ ก็ได้มีการแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และได้มีการรายงานให้ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือ ได้แก่ ผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน และผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ (ผ่านผู้บังคับการกองวินัย) ทราบ เพื่อพิจารณาอีกชั้นหนึ่ง เมื่อ อ.ก.ตร. อุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้พิจารณาแทนผู้บัญชาการตำรวจ แห่งชาติได้พิจารณาตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว เห็นว่ายังขาดสาระสำคัญบางประการ ก็ได้มีหนังสือสั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการเพิ่มเติม กล่าวคือ ให้ตรวจสอบข้อเท็จจริง ให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐาน ของตน ตามที่พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๓๐ บัญญัติไว้ เมื่อดำเนินการเสร็จแล้วก็ให้พิจารณาอีกครั้งว่าประสงค์จะให้ผลเป็นไปตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งที่ ๓๗๖/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ หรือไม่ ถ้าประสงค์ก็ให้ดำเนินการบันทึก ข้อเท็จจริงและความประสงค์ของตนไว้ในหรือแนบมากับคำสั่งดังกล่าว และมีหนังสือแจ้งความประสงค์ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามที่พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๔๑ วรรคสาม บัญญัติไว้ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับแจ้งสั่งการดังกล่าวก็ได้ดำเนินการ โดยได้ตรวจสอบ ข้อเท็จจริง ได้มีการแจ้งเรื่องที่ถูกร้องเรียนและสรุปพยานหลักฐานให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามบันทึกการแจ้ง เรื่องที่ถูกร้องเรียนหรือถูกร้องเรียน ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ได้ลงนาม รับทราบในบันทึกดังกล่าวแล้ว ทั้งยังได้ดำเนินการบันทึกถ้อยคำของผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ให้

/ถ้อยคำ...

ถ้อยคำและลงนามในบันทึกดังกล่าวด้วยเช่นกัน และได้ดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานอื่นๆ เข้ามาประกอบในสำนวนการตรวจสอบข้อเท็จจริง ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับทราบเรื่องที่ถูกกล่าวหา และได้ให้ถ้อยคำ ผู้ฟ้องคดีก็ย่อมมีสิทธิโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานสนับสนุนข้ออ้างข้อเถียงของตน อย่างเพียงพอตามที่พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๓๐ กำหนดไว้ ไม่ใช่เป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิโต้แย้งหรือต่อสู้ อย่างเป็นธรรมแต่อย่างใด

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างแนวคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๘๖/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่ อบ. ๑๔๗/๒๕๖๓ นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า “ในกรณีที่คำสั่งทางปกครอง อาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี เจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริง อย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน...” นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงโดยได้มีการแจ้งข้อเท็จจริงให้แก่ผู้ฟ้องคดีทราบแล้วตามบันทึก การแจ้งเรื่องที่ถูกกล่าวหาหรืออุทธรณ์เรียน ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ลงนาม รับแจ้งเรื่องที่ถูกกล่าวหาและได้รับบันทึก ๑ ฉบับไว้แล้ว อีกทั้งยังได้มีการจัดทำบันทึกถ้อยคำ ของผู้ฟ้องคดี ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ได้ให้ถ้อยคำต่อผู้บันทึกถ้อยคำ และได้ลงนามรับรองในบันทึกถ้อยคำแล้ว ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีย่อมมีโอกาสดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง อย่างเพียงพอและมีโอกาสที่จะโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน แต่ผู้ฟ้องคดีก็ได้ ดำเนินการแต่อย่างใด โดยเพียงจะกล่าวอ้างในชั้นอุทธรณ์ จึงเป็นความบกพร่องของผู้ฟ้องคดีเอง ที่มีได้ยกข้อเท็จจริง ตลอดจนแนวคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดตามที่กล่าวอ้างมาประกอบ บันทึกถ้อยคำของตน มิใช่เกิดจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ให้โอกาสแก่ผู้ฟ้องคดี ได้ยื่นข้อเท็จจริงแต่อย่างใด

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ในกรณีของผู้ฟ้องคดีข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ คือ ผู้ฟ้องคดีต้องการเข้าไปช่วยบิดาและมารดาที่ถูกกลุ่มคนร้ายรุมทำร้ายจากการประทุษร้าย อันละเมิดต่อกฎหมายและเป็นภัยอันตรายที่ใกล้จะถึง และเป็นหน้าที่ของบุตรที่จะต้องช่วยเหลือ ตามความจำเป็น อันสมควรแก่เหตุและผล และเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งผู้ฟ้องคดีก็ถูกกลุ่มชายฉกรรจ์กลุ่มนี้รุมทำร้ายร่างกายเช่นกัน ผู้ฟ้องคดีจึงได้วิ่งกลับบ้านพัก เพื่อไปเอาอาวุธปืนของบิดาเพียงเพื่อจะมาขู่ไม่ให้กลุ่มชายฉกรรจ์ทำร้ายบิดาและมารดา ของผู้ฟ้องคดี โดยไม่คิดทำร้ายหรือยิงผู้ใด เป็นเพียงเพื่อป้องกันตัวและช่วยบิดาและมารดา ของผู้ฟ้องคดีให้มีความปลอดภัยจากภัยประทุษร้ายที่เกิดขึ้นโดยผิดกฎหมาย จากการถูกกักขัง หน่วงเหนี่ยวตามมาตรา ๓๐๙ และมาตรา ๓๑๐ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และจะต้อง พิจารณาความเห็นของผู้พิพากษาคดีอาญาประกอบด้วย จึงเป็นข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง จะต้องพิจารณาประกอบด้วย แต่กลับพบว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้พิจารณาประเด็นดังกล่าว

/แต่อย่างใด...

แต่อย่างไรก็ตาม คำพิพากษาคดีอาญาของศาลจังหวัดบุรีรัมย์ คดีหมายเลขแดงที่ ๒๓๒๕/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ปรากฏข้อเท็จจริงแต่เพียงว่า “โจทก์ฟ้อง จำเลยให้การรับสารภาพ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๘ เวลากลางวัน จำเลยมีอาวุธปืนพกสั้น ชนิด ขนาดเท่าไตไม่ปรากฏชนิด ไม่มีเครื่องหมายของนายทะเบียนประทับไว้ ๑ กระบอก อันเป็นอาวุธปืน ชนิด ขนาดที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ได้ตามกฎหมาย ซึ่งสามารถ ใช้อันตรายถึงแก่ชีวิตและวัตถุได้มีไว้ในครอบครองของจำเลย โดยจำเลยไม่ได้รับใบอนุญาต จากนายทะเบียนท้องที่ และจำเลยได้พาอาวุธปืนดังกล่าวติดตัวไปตามถนนสาธารณะ ในหมู่บ้านหนองผัดโพด หมู่ที่ ๔ ตำบลแสงพัน อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ อันเป็นเมือง หมู่บ้าน และทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว จากพนักงานเจ้าหน้าที่ ทั้งไม่เป็นกรณีที่ต้องติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควร แก่พฤติการณ์อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย และจำเลยใช้กำลังทำร้ายร่างกายนายสุรียน ศรีภูวงษ์ ผู้เสียหาย โดยการใช้เท้าถีบที่ใบหน้าของผู้เสียหาย จำนวน ๑ ครั้ง โดยไม่ถึงกับเป็นเหตุ ให้เกิดอันตรายแก่กายและจิตใจ แล้วจำเลยใช้อาวุธปืนที่จำเลยมีไว้และพาไปเป็นความผิด ดังกล่าวจ่อที่ศีรษะของผู้เสียหายแล้วพูดขู่เชิญผู้เสียหายว่า “หรือมึงจะเอาเดี๋ยวนี” จนทำให้ ผู้เสียหายเกิดความกลัวและความตกใจจากการขู่เชิญของจำเลยดังกล่าว ต่อมา วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ จำเลยเข้ามอบตัวต่อพนักงานสอบสวน ทำการสอบสวนแล้ว เหตุเกิดที่ตำบลแสงพัน อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์... พิจารณาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๗ มาตรา ๘ ทวิ วรรคหนึ่ง มาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง มาตรา ๗๒ ทวิ วรรคสอง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๗๑ มาตรา ๓๙๑ มาตรา ๓๙๒ พิจารณารายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยแล้วเห็นว่า แม้จำเลยจะมีและพกพาอาวุธปืนซึ่งเป็นอาวุธร้ายแรงและไปทำร้ายผู้เสียหาย แต่ผู้เสียหาย ได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย ไม่ต้องเข้ารับการรักษาจากแพทย์แต่อย่างใด และจำเลยได้วางเงินต่อศาล จำนวน ๕,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้เสียหาย อันแสดงถึงการสำนึกในการกระทำความผิด และประสงค์ จะเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้เสียหายแล้ว ประกอบกับจำเลยอายุยังน้อย และปัจจุบัน รับราชการตำรวจ และไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน เห็นสมควรให้ออกร่างจำเลยสักครั้ง จึงให้รอการกำหนดโทษไว้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ มีกำหนด ๑ ปี” ซึ่งจากคำพิพากษา ในคดีอาญาของศาลจังหวัดบุรีรัมย์ดังกล่าวก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า เป็นการกระทำโดยป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด จึงไม่เป็นสาระสำคัญที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง จะต้องยกขึ้นมาวินิจฉัยดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ทั้งนี้ ในประเด็นดังกล่าวศาลปกครองชั้นต้น ก็ได้วินิจฉัยไว้เป็นที่ละเอียดแล้ว กรณีจึงไม่เป็นสาระสำคัญอันควรได้รับการวินิจฉัยแต่อย่างใด

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๔๘ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ากฎหมายกำหนดให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๗๒

/สั่งให้ออก...

สั่งให้ออกจากราชการ ในกรณีของผู้ฟ้องคดี ผู้ที่บรรจุแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้เข้ารับราชการตำรวจ คือ ผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ในการสั่งให้ออกจากราชการในกรณีดังกล่าวย่อมเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการตามมาตรา ๙๘ คำสั่งให้ออกจากราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๗๒ บัญญัติว่า ในกรณีที่ตำแหน่งข้าราชการตำรวจในส่วนราชการหรือหน่วยงานใดในสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่างลง หรือผู้ดำรงตำแหน่งใดไม่สามารถปฏิบัติราชการได้ ให้ผู้บังคับบัญชาดังต่อไปนี้สั่งให้ข้าราชการตำรวจซึ่งเห็นสมควรรักษาราชการแทนในตำแหน่งนั้นได้ (๑) นายกรัฐมนตรี สำหรับตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ (๒) ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ สำหรับตำแหน่งตั้งแต่จเรตำรวจแห่งชาติ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือตำแหน่งเทียบเท่าลงมา (๓) ผู้บัญชาการหรือตำแหน่งเทียบเท่า สำหรับตำแหน่งตั้งแต่ผู้บังคับการ หรือตำแหน่งเทียบเท่าลงมาในส่วนราชการนั้น (๔) ผู้บังคับการ หรือตำแหน่งเทียบเท่า สำหรับตำแหน่งตั้งแต่ผู้กำกับการ พนักงานสอบสวน ผู้ทรงคุณวุฒิหรือตำแหน่งเทียบเท่าลงมาในส่วนราชการนั้น... กรณีจึงแสดงให้เห็นว่า บุคคลที่พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๗๒ ได้ให้อำนาจไว้มีหลายคน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นบุคคลตามมาตรา ๗๒ (๔) โดยมีฐานะเป็นผู้บังคับการซึ่งเป็นหัวหน้าส่วนราชการในกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ อันเป็นส่วนราชการที่ผู้ฟ้องคดีสังกัดอยู่ ย่อมเป็นบุคคลผู้มีอำนาจตามกฎหมายในอันที่จะสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยเหตุขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามได้ตามมาตรา ๙๘ ประกอบมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้ ดังนั้น เมื่อในขณะที่มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และปรากฏเหตุว่าผู้ฟ้องคดีได้ตกเป็นผู้ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมมีอำนาจตามกฎหมายในอันที่จะมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการได้ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๗๒ (๔) มาตรา ๙๘ และมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอถือเอาคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม และคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการตามกฎหมายระเบียบ และตามอำนาจหน้าที่โดยสุจริตแล้ว ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๖๖ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ และคำแก้อุทธรณ์แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้สมัครและคัดเลือกเพื่อบรรจุเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ ตามประกาศกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน เรื่อง รับสมัครและคัดเลือกบุคคลภายนอก ผู้มีวุฒิประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือเทียบเท่า เพื่อบรรจุเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๘ ต่อมา ผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนได้มีประกาศกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน เรื่อง ประกาศรายชื่อผู้ได้รับคัดเลือกเรียงตามลำดับและผู้ได้รับคัดเลือกสำรอง ในการรับสมัครและคัดเลือกบุคคลภายนอก ผู้มีวุฒิประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือเทียบเท่า เพื่อบรรจุเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๘ ซึ่งประกาศดังกล่าวส่วนท้ายระบุว่า “สำหรับการตรวจสอบประวัติทางคดีอาญา หรือการตรวจสอบหลักฐานเอกสาร รวมทั้งการตรวจสอบคุณสมบัติทั่วไป และคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง อยู่ระหว่างการดำเนินการของกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ซึ่งต้องใช้ความละเอียดรอบคอบในการดำเนินการและเพื่อประโยชน์ของผู้ได้รับคัดเลือกส่วนใหญ่ในภาพรวมในการได้รับการบรรจุเป็นข้าราชการตำรวจชั้นพลตำรวจโดยเร็ว จึงให้ประกาศรายชื่อผู้ได้รับคัดเลือกไปก่อน โดยให้ดำเนินการตรวจสอบข้อมูลดังกล่าวควบคู่กันไป หากการพิจารณาประวัติทางคดีอาญา หรือได้รับผลการตรวจสอบคุณสมบัติอื่นหรือหลักฐานเอกสารจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของผู้ได้รับคัดเลือก และได้รับคัดเลือกสำรองรายใดปรากฏภายหลังว่ามีคุณสมบัติทั่วไปหรือคุณสมบัติเฉพาะตำแหน่งไม่ตรงตามประกาศรับสมัครของกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ฉบับลงวันที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการคัดเลือก จะถือว่าเป็นผู้ขาดคุณสมบัติและหมดสิทธิในการเข้าสอบครั้งนี้ และหากได้รับการบรรจุเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ หรือได้แต่งตั้งเป็นข้าราชการตำรวจชั้นประทวนในหน่วยงานต่างๆ ไปแล้ว จะถูกหน่วยงานต้นสังกัดสั่งให้ออกจากราชการต่อไป” ปรากฏว่ามีชื่อผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ผ่านการคัดเลือกตามประกาศดังกล่าว หลังจากนั้น ผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนได้มีคำสั่งที่ ๓๙๓/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๘ บรรจุผู้ฟ้องคดีเป็นพลตำรวจสำรอง สังกัดกองบังคับการฝึกอบรมตำรวจกลาง และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรองผู้บังคับหมู่ ต่อมา กองกำกับการ ๖ กองบังคับการฝึกพิเศษ กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนได้มีหนังสือ ที่ ๐๐๓๐.๖๖๑/๔๙๗ ลงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๙ รายงานผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนว่า ผู้ฟ้องคดีถูกต้องหากคดีอาญาก่อนได้รับการบรรจุ และแต่งตั้งเป็นข้าราชการตำรวจ พร้อมทั้งแนบสำเนาคำพิพากษาศาลจังหวัดบุรีรัมย์ คดีหมายเลขดำที่ ๒๖๘/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่ ๒๓๒๕/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ที่พิพากษาว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด

/ดอกไม้เพลิง...

ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๗ มาตรา ๘ ทวิ วรรคหนึ่ง มาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง มาตรา ๗๒ ทวิ วรรคสอง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๗๑ มาตรา ๓๙๑ และมาตรา ๓๙๒ พิจารณารายงานการสืบเสาะและพินิจผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า แม้ผู้ฟ้องคดีจะมีและพกพาอาวุธปืน ซึ่งเป็นอาวุธร้ายแรงและไปทำร้ายผู้เสียหาย แต่ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย ไม่ต้องเข้ารับการรักษาจากแพทย์แต่อย่างใด และผู้ฟ้องคดีได้วางเงินต่อศาลเป็นจำนวน ๕,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้เสียหายแล้ว ประกอบกับผู้ฟ้องคดีอายุยังน้อยและปัจจุบันรับราชการตำรวจและไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน เห็นสมควรให้โอกาสผู้ฟ้องคดีสักครั้ง จึงให้รอการกำหนดโทษไว้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ มีกำหนด ๑ ปี ในระหว่างการพิจารณา ผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนได้มีคำสั่งกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ที่ ๓๔๐/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจชั้นประทวน มียศเป็นสิบตำรวจตรี ตำแหน่งผู้บังคับหมู่ กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๑๔ ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไป หลังจากนั้น คณะอนุกรรมการพิจารณาคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจกรณีไม่เป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องศีลธรรมอันดี ในการประชุมเมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ พิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำความผิดอาญาของผู้ฟ้องคดีถือว่าเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียและบกพร่องในศีลธรรมอันดี และขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ ตามมาตรา ๔๘ (๖) และมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกฎ ก.ตร. ว่าด้วยคุณสมบัติและมีลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๔๗ กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน จึงได้มีหนังสือ ที่ ๐๐๓๐.๑๑๒/๗๔๘ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ แจ้งผลการพิจารณากรณีของผู้ฟ้องคดีให้กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ พิจารณาดำเนินการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วจึงมีคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ที่ ๓๗๖/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๖๐ อุทธรณ์ต่อประธาน ก.ตร. ต่อมา คณะอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับอุทธรณ์ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๖๐ พิจารณาคำอุทธรณ์แล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีถูกสั่งให้ออกจากราชการ แต่เรื่องนี้ยังไม่มีโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีทราบข้อเท็จจริง เพื่อนำพยานเข้าสืบหักล้างแก้ข้อกล่าวหา จึงมีมติให้เลขานุการ อ.ก.ตร. อุทธรณ์ ส่งเรื่องคืนให้กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง และให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตน ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อดำเนินการเสร็จแล้ว ให้พิจารณาอีกครั้งว่า ประสงค์จะให้ผลเป็นไปตามคำสั่งกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดน ภาค ๑ ที่ ๓๗๖/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ หรือไม่ ถ้าประสงค์ก็ให้ดำเนินการบันทึกข้อเท็จจริง และความประสงค์ของตนไว้ในหรือแนบมากับคำสั่งดังกล่าว และมีหนังสือแจ้งความประสงค์

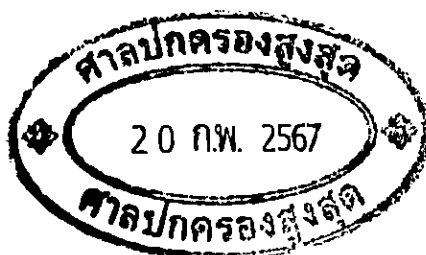

/ให้ผู้ฟ้องคดี...

ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามมาตรา ๔๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน เพื่อประกอบการพิจารณาอุทธรณ์ต่อไป กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ได้ดำเนินการตามมติดังกล่าว โดยคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงได้มีบันทึกการแจ้งเรื่องที่ถูกล่ามทา ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๐ แก่ผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง ในวันเดียวกัน ต่อมา คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๐ รายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียและบกพร่องในศีลธรรมอันดี และขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ ตามมาตรา ๔๘ (๖) และมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกฎ ก.ตร. ว่าด้วยคุณสมบัติและมีลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๒ วรรคหนึ่ง (๒) จึงเห็นว่าคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ที่ ๓๗๖/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ต่อมา คณะอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๐ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ขาดคุณสมบัติในการรับราชการเป็นข้าราชการตำรวจ กรณีเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี ตามมาตรา ๔๘ (๖) และมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ และกฎ ก.ตร. ว่าด้วยคุณสมบัติและมีลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๒ วรรคหนึ่ง (๒) ตามที่กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ถูกต้องเหมาะสมแล้ว อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น จึงมีมติยกอุทธรณ์ เลขานุการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจจึงได้มีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๑๒.๓๑/๑๕๔๙ ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๖๐ (ที่ถูกคือ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๐) แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น จึงอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ที่ ๓๗๖/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๐ มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

/พิเคราะห์แล้ว...

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๔๘ บัญญัติว่า ผู้ที่จะได้รับการบรรจุเข้ารับราชการเป็นข้าราชการตำรวจต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้... (๖) มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามอื่นตามที่กำหนดในกฎ ก.ตร. มาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การบรรจุบุคคลเข้ารับราชการเป็นข้าราชการตำรวจ ชั้นพลตำรวจ ชั้นประทวน และชั้นสัญญาบัตร ให้บรรจุจากบุคคลผู้ได้รับคัดเลือกหรือสอบแข่งขันได้ กฎ ก.ตร. ว่าด้วยคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๒ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า การบรรจุบุคคลเข้ารับราชการเป็นข้าราชการตำรวจ ผู้ที่จะได้รับการบรรจุนอกจากต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ตามมาตรา ๔๘ (๑) ถึง (๕) แล้วจะต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามอื่นตามมาตรา ๔๘ (๖) ดังต่อไปนี้... (๒) ไม่เป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี เมื่อกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนได้รับมอบหมายจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติให้ดำเนินการรับสมัครและคัดเลือกบุคคลภายนอกผู้มีวุฒิประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือเทียบเท่า เพื่อบรรจุเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ ผู้บังคับการตำรวจตระเวนชายแดนจึงได้ออกประกาศกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน เรื่อง รับสมัครและคัดเลือกบุคคลภายนอกผู้มีวุฒิประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือเทียบเท่า เพื่อบรรจุเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๘ โดยข้อ ๒ กำหนดว่า คุณสมบัติทั่วไปและคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งของผู้ที่จะได้รับการบรรจุและแต่งตั้ง... ๒.๕ มีคุณสมบัติทั่วไป และไม่มีลักษณะต้องห้ามตามผนวก ก. และผนวก ข. ท้ายประกาศนี้... ซึ่งภาคผนวก ก. ท้ายประกาศกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ลงวันที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ กำหนดว่า ผู้สมัครสอบที่จะได้รับการบรรจุและแต่งตั้งต้องมีคุณสมบัติทั่วไป และไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กำหนด ดังนี้... ๖. ไม่เป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี

เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นยุติว่า ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะได้รับการบรรจุแต่งตั้งเป็นข้าราชการตำรวจ เคยถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมดำเนินคดีในข้อหาคดีอาญาของศาลจังหวัดบุรีรัมย์ คดีหมายเลขดำที่ ๒๖๘/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่ ๒๓๒๕/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ที่พิพากษาว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๗ มาตรา ๘ ทวิ วรรคหนึ่ง มาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง มาตรา ๗๒ ทวิ วรรคสอง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๗๑ มาตรา ๓๙๑ และมาตรา ๓๙๒ พิเคราะห์รายงานการสืบเสาะและพินิจผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า แม้ผู้ฟ้องคดีจะมีและพกพาอาวุธปืน ซึ่งเป็นอาวุธร้ายแรงและไปทำร้ายผู้เสียหาย แต่ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย ไม่ต้องเข้ารับการรักษาจากแพทย์แต่อย่างใด และผู้ฟ้องคดีได้วางเงินต่อศาลเป็นจำนวน ๕,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้เสียหายแล้ว ประกอบกับผู้ฟ้องคดีอายุยังน้อยและปัจจุบัน

/รับราชการ...

รับราชการตำรวจและไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน เห็นสมควรให้โอกาสผู้ฟ้องคดีสักครั้ง จึงให้การกำหนดโทษไว้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ มีกำหนด ๑ ปี นั้น เห็นว่า ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิด ผู้ฟ้องคดีมีอายุ ๒๐ ปี ซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้ว ย่อมต้องรู้ผิดชอบชั่วดี การที่ผู้ฟ้องคดีมีอายุป็นที่ไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่และครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และการพาอายุป็นไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุอันควร ผู้ฟ้องคดีย่อมต้องทราบดีว่า การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่ละเมิดต่อกฎหมายอาญา ซึ่งบัญญัติให้การกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดไว้โดยชัดแจ้ง โดยไม่ต้องคำนึงว่าจะใช้อายุป็นดังกล่าวกระทำความผิดอื่นใดหรือไม่ เพื่อเป็นการป้องปรามมิให้บุคคลใดใช้อายุป็นซึ่งเป็นอายุที่ร้ายแรงก่ออันตรายต่อบุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่นได้ ซึ่งเป็นบรรทัดฐานที่วิญญูชนทั่วไปควรปฏิบัติตามโดยเคร่งครัด การกระทำความผิดดังกล่าวย่อมเป็นความประพฤติผิดบรรทัดฐานทั่วไปของสังคม เมื่อคำนึงถึงเกียรติของข้าราชการตำรวจ ความรังเกียจของสังคม ข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวก็เพียงพอที่วิญญูชนจะลงความเห็นได้แล้วว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี ตามนัยข้อ ๒ วรรคหนึ่ง (๒) ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๔๗ และข้อ ๒.๕ ของประกาศกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน เรื่อง รับสมัครและคัดเลือกบุคคลภายนอกผู้มีวุฒิประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือเทียบเท่า เพื่อบรรจุเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๘ ประกอบข้อ ๖ ของผนวก ก. ท้ายประกาศดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาประวัติการถูกดำเนินคดีอาญาของผู้ฟ้องคดีแล้ววินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี อันเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจตามความในมาตรา ๔๘ (๖) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับข้อ ๒ วรรคหนึ่ง (๒) ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๔๗ และข้อ ๒.๕ ของประกาศกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน เรื่อง รับสมัครและคัดเลือกบุคคลภายนอกผู้มีวุฒิประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือเทียบเท่า เพื่อบรรจุเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๘ ประกอบข้อ ๖ ของผนวก ก. ท้ายประกาศดังกล่าว จึงมิใช่การใช้ดุลพินิจวินิจฉัยโดยปราศจากเหตุผลที่ควรค่าแก่การรับฟัง อันเข้าข่ายเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบแต่อย่างใด ดังนั้น คำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ที่ ๓๗๖/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๐ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแจ้งตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ที่ ตช ๐๐๑๒.๓๑/๑๕๔๙ ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๖๐ (ที่ถูกคือ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๐) จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

/ส่วนที่...

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อเท็จจริง และมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตน คำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ที่ ๓๗๖/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ที่ ๓๗๖/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๖๐ อุทธรณ์ต่อประธาน ก.ตร. ต่อมา คณะอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับอุทธรณ์ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๖๐ พิจารณาคำอุทธรณ์แล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีถูกสั่งให้ออกจากราชการ แต่เรื่องนี้ยังไม่มีโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีทราบข้อเท็จจริงเพื่อนำพยานเข้าสืบหักล้างแก้ข้อกล่าวหา จึงมีมติให้เลขาธิการ อ.ก.ตร. อุทธรณ์ ส่งเรื่องคืนให้กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง และให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสดำเนินการตามข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตน ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อดำเนินการเสร็จแล้ว ให้พิจารณาอีกครั้งว่า ประสงค์จะให้ผลเป็นไปตามคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ที่ ๓๗๖/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ หรือไม่ ถ้าประสงค์ให้ดำเนินการบันทึกข้อเท็จจริงและความประสงค์ของตนไว้ในหรือแนบมากับคำสั่งดังกล่าว และมีหนังสือแจ้งความประสงค์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามมาตรา ๔๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน เพื่อประกอบการพิจารณาอุทธรณ์ต่อไป กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ได้ดำเนินการตามมติดังกล่าว โดยคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงได้มีบันทึกการแจ้งเรื่องที่ถูกกล่าวหา ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๐ แก่ผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงในวันเดียวกัน ต่อมา คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๐ รายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียและบกพร่องในศีลธรรมอันดี และขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ ตามมาตรา ๔๘ (๖) และมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกฎ ก.ตร. ว่าด้วยคุณสมบัติและมีลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๒ วรรคหนึ่ง (๒) จึงเห็นว่าคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ที่ ๓๗๖/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ต่อมา คณะอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๐ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ขาดคุณสมบัติในการรับราชการเป็นข้าราชการตำรวจ กรณีเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี ตามมาตรา ๔๘ (๖) และมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ และกฎ ก.ตร. ว่าด้วยคุณสมบัติและมีลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๒ วรรคหนึ่ง (๒) ตามที่

/กองบังคับการ...

กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ถูกต้องเหมาะสมแล้ว อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น จึงมีมติยกอุทธรณ์ กรณีจึงถือได้ว่า ก่อนออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ได้เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตนแล้ว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนเป็นผู้ที่บรรจุแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้เข้ารับราชการตำรวจ ดังนั้น การสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการย่อมเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการตำรวจออกจากราชการเมื่อ (๑)... (๔) ถูกสั่งให้ออกตามมาตรา ๖๐ มาตรา ๙๕ มาตรา ๙๘ มาตรา ๑๐๐ มาตรา ๑๐๑ มาตรา ๑๐๒ หรือมาตรา ๑๐๓... มาตรา ๙๘ บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับบรรจุเข้าเป็นข้าราชการตำรวจ หากภายหลังปรากฏว่าขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๔๘ หรือขาดคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งตามมาตรา ๔๕ ตั้งแต่ก่อนได้รับการบรรจุ ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๗๒ สั่งให้ออกจากราชการ แต่ทั้งนี้ไม่กระทบกระเทือนถึงการใดที่ผู้นั้นได้ปฏิบัติไปตามอำนาจหน้าที่และการรับเงินเดือนหรือผลประโยชน์อื่นใดที่ได้รับจากทางราชการก่อนมีคำสั่งให้ออกนั้น และถ้าการเข้ารับราชการเป็นไปโดยสุจริตแล้ว ให้ถือว่าเป็นการสั่งให้ออกเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ และมาตรา ๗๒ บัญญัติว่า ในกรณีที่ตำแหน่งข้าราชการตำรวจในส่วนราชการหรือหน่วยงานใดในสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่างลง หรือผู้ดำรงตำแหน่งใดไม่สามารถปฏิบัติราชการได้ ให้ผู้บังคับบัญชาดังต่อไปนี้สั่งให้ข้าราชการตำรวจซึ่งเห็นสมควรรักษาราชการแทนในตำแหน่งนั้นได้ (๑) นายกรัฐมนตรี สำหรับตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ (๒) ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ สำหรับตำแหน่งตั้งแต่จเรตำรวจแห่งชาติ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือตำแหน่งเทียบเท่าลงมา (๓) ผู้บัญชาการหรือตำแหน่งเทียบเท่า สำหรับตำแหน่งตั้งแต่ผู้บังคับการหรือตำแหน่งเทียบเท่าลงมาในส่วนราชการนั้น (๔) ผู้บังคับการหรือตำแหน่งเทียบเท่า สำหรับตำแหน่งตั้งแต่ผู้กำกับการหรือตำแหน่งเทียบเท่าลงมาในส่วนราชการนั้น โดยที่กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนได้มีประกาศรายชื่อผู้ได้รับคัดเลือกเรียงลำดับ และผู้ได้รับคัดเลือกสำรองในการรับสมัครและคัดเลือกบุคคลภายนอกผู้มีวุฒิประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือเทียบเท่าเพื่อบรรจุเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๘ ทั้งนี้ ประกาศดังกล่าวได้ระบุเงื่อนไขในส่วนท้ายว่า “สำหรับการตรวจสอบประวัติทางคดีอาญา หรือการตรวจสอบหลักฐานเอกสาร รวมทั้งการตรวจสอบคุณสมบัติทั่วไปและคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งอยู่ระหว่างการดำเนินการของกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ซึ่งต้องใช้ความละเอียดรอบคอบในการดำเนินการและเพื่อประโยชน์ของผู้ได้รับคัดเลือกส่วนใหญ่ในภาพรวมในการได้รับการบรรจุ

/เป็นข้าราชการ...

เป็นข้าราชการตำรวจชั้นพลตำรวจโดยเร็ว จึงให้ประกาศรายชื่อผู้ได้รับคัดเลือกไปก่อน โดยให้ดำเนินการตรวจสอบข้อมูลดังกล่าวควบคู่กันไป หากการพิจารณาประวัติทางคดีอาญา หรือได้รับผลการตรวจสอบคุณสมบัติอื่นหรือหลักฐานเอกสารจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของผู้ได้รับคัดเลือก และได้รับคัดเลือกสำรองรายใด ปรากฏภายหลังว่ามีคุณสมบัติทั่วไป หรือคุณสมบัติเฉพาะตำแหน่งไม่ตรงตามประกาศรับสมัครของกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ฉบับลงวันที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการคัดเลือก จะถือว่าเป็นผู้ขาดคุณสมบัติและหมดสิทธิในการเข้าสอบครั้งนี้ และหากได้รับการบรรจุเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ หรือได้รับแต่งตั้งเป็นข้าราชการตำรวจชั้นประทวน ในหน่วยงานต่างๆ ไปแล้ว จะถูกหน่วยงานต้นสังกัดสั่งให้ออกจากราชการต่อไป” เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ผ่านการคัดเลือกตามประกาศดังกล่าว หลังจากนั้น ผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนได้มีคำสั่งที่ ๓๙๓/๕๕ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๕ บรรจุผู้ฟ้องคดีเป็นพลตำรวจสำรอง สังกัดกองบังคับการฝึกอบรมตำรวจกลาง และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรองผู้บังคับหมู่ ในระหว่างนั้น กองกำกับการ ๖ กองบังคับการฝึกพิเศษ กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนได้มีหนังสือ ที่ ๐๐๓๐.๖๖๑/๔๙๗ ลงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๙ รายงานผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนว่า ผู้ฟ้องคดีถูกต้องหาคดีอาญาก่อนได้รับการบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการตำรวจ พร้อมทั้งแนบสำเนาคำพิพากษาศาลจังหวัดบุรีรัมย์ คดีหมายเลขดำที่ ๒๖๘/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่ ๒๓๒๕/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ในระหว่างการพิจารณา ผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนได้มีคำสั่งกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ที่ ๓๔๐/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจชั้นประทวน มียศเป็นสิบตำรวจตรี ตำแหน่งผู้บังคับหมู่ กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๑๔ ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไป หลังจากนั้น คณะอนุกรรมการพิจารณาคณะคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ กรณีไม่เป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องศีลธรรมอันดี เห็นว่า การกระทำความผิดอาญาของผู้ฟ้องคดีถือว่าเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียและบกพร่องในศีลธรรมอันดี และขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ ตามมาตรา ๔๘ (๖) และมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับ ก.ตร. ว่าด้วยคุณสมบัติ และมีลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๔๗ เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ขาดคุณสมบัติตามที่ระบุไว้ในประกาศรับสมัครสอบแข่งขันเพื่อบรรจุในตำแหน่งข้าราชการตำรวจชั้นประทวน ตั้งแต่ก่อนได้รับการบรรจุเป็นข้าราชการตำรวจ ซึ่งมาตรา ๙๘ ประกอบมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้อำนาจแก่ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีพิจารณา ดำเนินการสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการได้ เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจชั้นประทวน ตำแหน่งผู้บังคับหมู่ กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๑๔ ตามคำสั่งกองบัญชาการ

/ตำรวจ...

ตำรวจตระเวนชายแดน ที่ ๓๔๐/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ และกองบัญชาการ
 ตำรวจตระเวนชายแดนได้มีหนังสือ ที่ ๐๐๓๐.๑๑๒/๗๔๘ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ ส่งเรื่องดังกล่าว
 ให้กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ พิจารณาดำเนินการ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี มีคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๑ ที่ ๓๗๖/๒๕๕๙
 ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว
 การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
 พิพากษายืน

นายสมยศ วัฒนภิรมย์
 ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

Signature

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นางสิริกาญจน์ พานพิทักษ์
 ประธานแผนกคดีบริหารราชการแผ่นดิน
 ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายณัฐ รัฐอมฤต
 ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายธีระเดช เดชะชาติ
 ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสุรัตน์ พุ่มพวง
 ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

Signature

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายสมเกียรติ แสงรุ่ง

มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด
 กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น
 ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีหมายเลขดำที่ อ. ๔๖๐/๒๕๖๔ หมายเลขแดงที่ ค. ๑๙๔/๒๕๖๗ ได้ทำคำพิพากษาโดยนายธีระเดช เดชะชาติ ตุลาการศาลปกครองสูงสุด ซึ่งร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ และได้ลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่างคำพิพากษา แต่เนื่องจาก นายธีระเดช เดชะชาติ พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๓) ประกอบกับมาตรา ๓๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำพิพากษานี้ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายวรพจน์ วิศรุตพิชญ์)

ประธานศาลปกครองสูงสุด